

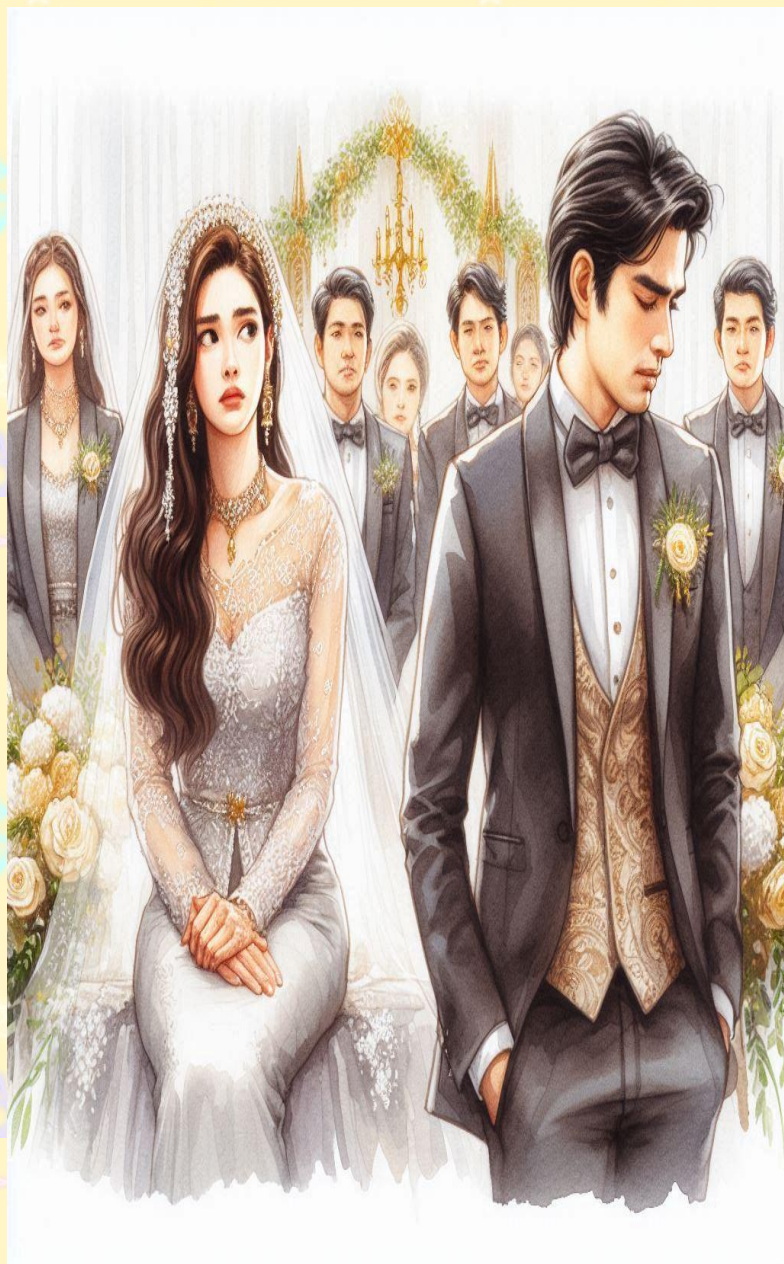

๒๒
งานพิธีแต่งงาน

๒๒
คู่รัก

หน้าวงใจ

บุ๊คแคท'

คำนำ

ผู้เขียนได้เรียบเรียงนิยายเรื่องนี้โดยอาศัยตัวละครจากเรื่อง 'เจ้าสาวคืนแรก' จากความคิดสร้างสรรค์รวมทั้งจินตนาการ อยากรู้ให้ผู้อ่านได้รรถรสที่เป็นเรื่องยาวซึ่งมีความสนุกสนานติดตามในลิขิตของความรัก ที่ค่อยๆ ถูกล้อมจากประกายแวววาวที่ไขว่คว้ากัน แต่แฝงด้วยคติแห่งความละมุนของท้องเรื่อง

ผู้เขียนขอฝากนิยายเรื่องนี้เป็นแนวรักโรแมนติกแบบโลดโผน ซึ่งผู้อ่านสามารถอ่านได้ในแต่ละตอนอย่างรวดเร็วทั้งเพลิดเพลินอย่างจุใจไม่มีการบรรยายให้ยืดเยื้อมากเกินไป

ท้ายที่สุดนี้ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ให้อ่านใจ รวมทั้งผู้อ่านที่ได้เฝ้าติดตามผลงาน และยังมีผู้ที่กำลังจะเป็นแฟนนิยายของดิฉันต่อไป

ด้วยใจรัก
ซูซี่แคท

คำชี้แจง

การใช้ **บุรุษสรรพนาม** สำหรับเอ่ยถึงตัวละครของเรื่องนี้

เธอ ใช้สำหรับเรียกสรรพนามบุรุษที่ 3 สำหรับตัวละครเพศหญิง มีทั้งตัวร้ายและตัวสนับสนุนตัวร้าย รวมถึงตัวเอก เพื่อจำแนกแยกแยะสำหรับการพรรณนาหรืออธิบาย หากในประโยคใดประโยคหนึ่งที่อยู่ในเครื่องหมายคำพูด (“....”) มีตัวละครที่พาดพิงถึงมากกว่าหนึ่งคนขึ้นไป จะใช้สำหรับตัวละครที่เป็นตัวเอก แต่หาก

นาง ใช้สำหรับเรียกสรรพนามบุรุษที่ 3 สำหรับตัวละครเพศหญิง มุ่งเน้นไปที่ตัวละครกลุ่มตัวร้าย และสำหรับตัวละครสูงวัยไม่จำแนกหมวดว่าฝ่ายตัวเอกหรือตัวร้าย รวมถึงบางครั้งบางประโยคการพรรณนานั้นในทำนองส่อการหมั่นไส้ตัวเอก ก็จะมีใช้คำสรรพนามนี้ด้วยเช่นกัน

สรุป หากผู้อ่านได้อ่านทุกประโยคจะรู้ความและจำแนกได้ว่าตัวละครที่เอ่ยถึงในการอธิบายและ/หรือ พรรณนา จะเข้าใจการเอ่ยอ้างถึงสรรพนามนั้นว่าใครเป็นใครได้เป็นอย่างดี

แนะนำเรื่อง

ความผูกพันจากอุบัติเหตุที่เธอต้องแลกด้วยการแต่งงานรับใช้เขา ได้อุบัติรักคลั่ง
ใจคนทั้งสองไว้โดยไม่รู้ตัว

อัญชนากลายเป็นเจ้าสาวโดยไม่รู้ตัวจากอุบัติเหตุที่เธอเป็นสาเหตุให้รถซูปเปอร์
คาร์ของสุราชตกถนนชนต้นไม้ใหญ่ริมถนน เธอต้องแต่งงานแลกกับการชดใช้ค่า
ความเสียหายที่เขาคิดไปเอง เลยทำให้ต้องมาช่วยดูแลฟื้นฟูความทรงจำของเขาให้
กลับคืนมา แต่ในระหว่างดูแลนั้นเธอรู้เลยว่าความรักได้ก่อตัวขึ้นในหัวใจของเขา
กลายเป็นอุบัติรักคลั่งใจเขาไว้กับเธอ ทั้งที่ครั้งแรกครอบครัวของเขาตัดสินใจให้
เธอมาอยู่ดูแลเพื่อรอฟื้นฟูความทรงจำให้เท่านั้น

1

Blind date นัดไม่เข้าตา

ต่างคาดหวังในสิ่งที่ตนเองไม่ต้องการ

ณ ห้องอาหารในโรงแรมแกรนด์เซ็นเตอร์พอยต์ย่านสุขุมวิทเป็นสถานที่นัดหมาย
ของหญิงสาวและชายหนุ่ม...

“สวัสดีค่ะ...” อัญชนาก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงโต๊ะ ที่พนักงานเสิร์ฟได้เชิญเธอเข้า
มา

“สวัสดีครับ... คุณใช่ คนที่คุณบ้าผมเชิญมา!!!” น้ำเสียงสะบัดหัวนกล่าวักทักทาย
จากชายหนุ่มที่นั่งก้มหน้ากับมือถือ เงยหน้าขึ้นมองเธออย่างไม่เต็มตา

เขาคือทายาทคนหนึ่งของตระกูลพงษ์กุล เป็นหลานชายของประพันธ์พ่อสามีของ
กังสดาลประธานใหญ่ของบริษัทสหพันธ์กรุ๊ป

“อัญชานาคะ...” ร่างบอบบางในชุดสูทลาลองสีกรมท่าสวมทับกางเกงสแล็กสีดำ
ตอบกลับอย่างเฉยเมย รวากับว่าเขาไม่ได้มีความสำคัญอะไรเลยในการนัดหมาย
ครั้งนี้

“เราสองคนต้องมาทำความเข้าใจกัน...” ชายหนุ่มในชุดสูทสีเทาเข้มผูกเนคไทดำ
เอ่ยขึ้น โดยยังก้มหน้ากดโทรศัพท์มือถืออยู่

“เรื่องนั้น...ฉันทราบจากคุณบ้าคุณทั้งหมดแล้ว ไม่ทราบว่าจะต้องทำความเข้าใจอะไร
อีกคะ”

“เราไม่เคยเจอกันมาก่อน มาเจอกันนี่เป็น blind date ใหม่” เขาเงยหน้าขึ้นมอง
หญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงกันข้ามเต็มตา แววตาของเขาดูระริกเข้าไปในความรู้สึก
ของอัญชานา

“ไม่ใช่... นี่มันคือการต่อรองทางธุรกิจมากกว่า” เธอตอบกลับอย่างสุภาพ

“ผมเพิ่งเข้าใจวันนี้ว่า คุณบ้าผมใช้คำไม่ถูกต้อง” ฝีปากของเขาไม่เบาเลย

“ยังงั้น...ฉันไม่เข้าใจ” เธอทำหน้าสงสัย

“คุณบ้าบอกว่า ได้นัดให้ผมมากินข้าวกับลูกสาวของเพื่อนท่าน”

“งั้นเหอะคะ... แต่ฉันรับรู้มาว่า เราสองคนต้องมาต่อรองกัน”

“เรื่องอะไร...ผมไม่เข้าใจ”

“ฉันคิดว่ามาก่อนละกัน อย่างที่คุณบอกฉันแต่แรกว่า เราต้องมาทำความเข้าใจกัน”

“บริษัทสินทรัพย์ทวีประกันภัย กำลังจะถูกถอดออกจากตลาดหลักทรัพย์ ผมเลยถูกยึดเยียดให้เข้ามาดูแล” คำเสียดสีของเขาบาดเข้ากลางใจของหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้า

“โอเค... เราต้องทำอะไรบ้าง จากนั้นไป”

“ไม่มีอะไร ครอบคลุมว่าคุณคงต้องการยกคุณมาแต่งงานเพื่อลดต้นทุนลดดอกเบี้ย”

“นี่มันจะมากไปแล้ว...คุณปากหมา” อัญชนาลุกยืนทันที

“ผม...สุราษ ครับ” เขาเอ่ยชื่อขึ้นมาเพื่อตอบโต้

“ฉันไม่ต้องการอะไรจากรู้จักคนปากหมาแบบนี้... ฉันไม่ได้อยากแต่งงานด้วย” เธอโมโหเลือดขึ้นหน้า

“เราสองคน...ใจตรงกัน ผมไม่ได้อยากแต่งงาน แต่ถูกบังคับ”

“ไปบอกคุณบ้ำคุณเลย... ฉันขอยกเลิกดีลนี้” เธอหน้าหงิก โมโหจนหน้าแดง

“ผมอยากให้คุณดูตัวเลขว่า บริษัทของคุณขาดทุนขนาดต้องถูกเพิกถอนจากกต. เรากำลังจะเข้าไปถือหุ้นกู้หน้าให้ไม่ดีกว่าหรือ” เขากำลังจะลุกขึ้นเพื่อจะไปหยิบเอกสารมาให้เธอดู

“ไม่ต้องเลย... ปล่อยมันเจ๊งไป ฉันจะไปหาคนอื่นมา take over แทน”

“อย่าลืมนะ สัญญาใจของคุณบ้ำผมดีขนาดนี้ ทำไมยังจะไปหาคนอื่น จะดีกว่าของผมหรือ” น้ำเสียงดูเป็นต่อมากมาย

“ผมเสนอคุณบ้ำไปแล้ว... ผมยอมแต่งงานให้ แต่ผมไม่ขออยู่ด้วย”

“แล้วคิดว่าฉันจะยอมหรือ ฉันไม่ได้อยากอยู่ร่วมห้องเดียวกับคนแบบนี้เหมือนกัน ไม่ได้ให้เกียรติกัน” เธอเถียงกลับ

ทั้งสองขึ้นเสียงใส่กันค่อนข้างดัง จนโต๊ะรอบๆ ต่างหันมามองคนทั้งสอง สุราษจึงถือ

วิสาสะดึงข้อมือของอัญชนาลากไปที่ลิฟต์ เพื่อดึงเธอขึ้นไปดูเอกสารที่ห้องพักของ
เขา

“นี่สภาพหน่อย...ฉันไม่อยากขึ้นห้องกับนายเลยนะ”

“ผมอยากให้คุณมาดูเอกสารทั้งหมด”

“ทำไมไม่เอางานมาให้ฉันดูล่ะ”

“มันค่อนข้างเยอะ” เขาหาข้ออ้าง

เธอเดินตามแต่โดยดีหลังจากเถียงกันครู่หนึ่ง ทันทีที่ลิฟต์เปิดออกสุราชมโนให้ที่ถูก
เธอตำไล่น้ำ

“อย่างน้อยก็แค่ข่มเหงพวกเรา อย่าเอาความววยมาเบ่งรัศมีแถวนี้ ครอบครัวยัง
จะตกต่ำวันนี้ แต่ไม่ได้หมายความว่า ฉันจะกลับมาเหมือนเดิมไม่ได้”

“นายมันก็แค่หมาตัวหนึ่ง... เดินหมากตามเกมของผู้ใหญ่”

สุราชมโนยีนค่านี้น่าเหมือนสบประมาทอย่างแรง เขาโมโหกัดฟันจนกรามนูน หน้าแดง
ก่ำ กระซอกเธอเข้าห้องอย่างไม่ปราณี

“ปากกล้าอวดดี...ด่าแรงขนาดนี้เลยหรอ” เขาเดินไปดึงกระเป๋าจากใบย้อมมาเปิด
ออก แล้วยกเอกสารมาวางบนโต๊ะทำงานตัวเล็กหน้าโซฟารับแขก

“มาดู...ตัวเลขทั้งหมดว่ามันขนาดไหน” เขาเข้ามาจับแขนลากเธอไปดู ขณะอัญ
ชนาขัดขืน

“ไม่ต้องกระซอก... ฉันเดินไปเองได้” เธอตะคอกใส่

อัญชนานั่งลงตรงเก้าอี้หน้าชายหนุ่ม เขาเปิดเอกสารแต่ละชิ้นยื่นให้ดู หญิงสาวไม่
เคยรู้เลยว่า ทำไมบริษัทของครอบครัวจึงขาดทุนได้ขนาดนี้ นี่เกือบร้อยล้านมัน

มากเกินไปกว่าเธอจะไปหาใครมาช่วย บ้างงัสตาลเพื่อนของคุณแม่เธอได้ยื่นมือเข้ามาแก้ไขเพื่อยกภาระหนักเหล่านี้ให้กับสหพันธ์กรุปไปบริหาร

“ผมเพิ่งกลับมาจากอเมริกา ถูกดึงให้มาเฝ้าโดยไม่รู้เรื่องรู้ราว”

“ฉันขอบอกเลยว่า ... คุณบ้างงัสตาลท่านดีมาก ออกมาช่วยครอบครัวฉัน แต่ที่ฉันไม่เห็นด้วยคือ ต้องมาอยู่กับคนที่ฉันไม่เคยรู้จักหัวนอนปลายเท้า” เธอเข้าใจเสียดสี

“ผมไม่มีหัวนอน แล้วคุณมีปลายเท้าหรือ” เขาพูดสลับอย่างรุนแรง กับคำเสียดสีของเธอ

“เราอย่าเถียงกันเลย...ฉันเริ่มปวดหัวแล้วนะ” เธอไม่อยากเสียเวลาเถียงกับเขา

“ผมปวดหัวยิ่งกว่า ต้องมาบริหารนี้ช่วยพวกคุณ”

“นี่... กลับไปปรึกษาคุณบ้างใหม่เถอะ ฉันปวดหัวมากเลย” อัญชนาเริ่มเครียดเมื่อไหร่ ไมเกรนจะวิ่งขึ้นทันที

สุราชนิกถึงเรื่องราวของผู้หญิงคนนี้ ยิ่งทำให้เขาเริ่มคิดไม่ตก ความรักระหว่างเขากับนิชารัตนคงพังไม่มีขึ้นดี พวกเขาเพิ่งขึ้นมือนักกลับกันมาจากปารีส

“เฮ้อ...ผมปวดหัวมากกว่าคุณอีก”

“ทำไมเธอ... มีคนรักอยู่แล้วละสิ” ดุสีหน้าท่าทางของเขาแล้ว คงไม่ผิดจากคำที่เธอว่ากลับไป

“เฮ้อ... ปวดใจ” เขาถอนหายใจบนพื้มา

“ไม่เป็นไร... บอกคุณบ้างว่า เราไม่อยากแต่งงาน และคุณมีผู้หญิงอยู่แล้ว”

“ไม่ใช่ง่ายอย่างที่คิด”

“ทำไมล่ะ... จะยากอะไร ฉันเห็นคุณแตกตันว่าฉัน... คุณเป็นนักบริหารชั้นยอดอยู่ที่นี่” เธอจ้องหน้าเขายิ่งแข็ง

ชายหนุ่มหงุดหงิดงุ่นง่าน เดินวกไปวนมายิ่งทำให้ัญชนาปวดหัวหนักมาก เธอมีโรคไมเกรนที่ห้ามเครียดคิดเยอะอยู่ด้วย

“ผมต้องทำตามคำสั่ง”

“ขนาดนั้นเลย”

เขาทำหน้างุด ทำทางทอดท้อ...เฉยอย่างอ้อมแอ้ม จนัญชนาไม่ได้ยินตอนท้ายของวลีนี้

“สหพันธ์ก็รู้กับครอบครัวผม... !!!”

ความรัก On the Floor

2

มาเจออะไรที่ไม่คาดคิด ทำให้อกสั่นขวัญแขวน

“อย่าบอกนะว่า...ต้องเป็นหนี้บุญคุณ” ัญชนาเสียดสีกลับไป แต่เสียงเธอบางเบา
...กลับรู้สึกเห็นใจเขาขึ้นมา

“เฮ้อ...” เขาถอยหายใจยาวมาก เสียงถอนหายใจแบบนี้ แสดงว่าครอบครัวของเขา
ต้องมีปัญหาแน่นอน

“ช่างมันเถอะ...” เขาเอ่ยรวบจำยอม

“จะยังงัยล่ะ... คุณป้าจะไม่ว่าไซ้ไหม ที่พวกเราไม่ยอมอะ” เธอเปิดประตูเดินกลับไป
ไปเรื่องเดิม

เขายังไม่ทันตอบ เสียงกริ่งหน้าประตูก็ดังขึ้น จึงรีบก้าวตรงไปหน้าประตูแล้วส่งดู
ว่าใครมา

“เฮ้อ... คุณไปนั่งตรงโซฟา...” เสียงสังขนะเดินกลับมาตรงโต๊ะที่เธอนั่งอยู่

“ได้... จะให้ทำอะไรบอกด้วย สวามาหาล่ะสิ” เธอมองหน้าเขามอย้มอย่างเป็นต่อ

เขาได้แต่มองหน้าเธอเงิบไม่ตอบ แล้วหันหลังเดินกลับไปประตู กระชากลูกบิด
ประตูเปิดออก ทันใดสาวน้อยหน้าหวานแต่งตัวราวกับจะไปเดินรำ เสียงรองเท้าสั้น
สูงลงสันเป็นจังหวะที่ละก้าว ทีละก้าวใกล้เข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้าสาวอีกคน นาง
จ้องตาเขม็งมายังสาวซึ่งนั่งอยู่บนโซฟา ...เธอกำลังกดรีโมตทีวีอยู่

“เธอมาทำอะไรอยู่ที่นี่... ฮะ ราช” นางแย่งรีโมตจากอัญชนาไป ขณะกำลังจะยกเอา
มันตบหน้าเธอ สุราชเข้ามาคว้าไว้ทัน

“นิ... ไปนั่งรอตรงห้องข้างในก่อน” ชายหนุ่มคว้าไหล่นางและดันหลังให้หันไปที่
ห้องนอน รังว่างนางให้เดินเข้าไปกับเขา

“ไม่มีอะไร ... ใจเย็นนะ babe ... เธอแค่มาต่อรองลูกรักกับผม” อัญชนาได้ยื่นเขา
ปลอบนางอยู่พักหนึ่ง

เธอแอบหันหลังไปเหลือบมอง เห็นกำลังพะเน้าพะนออดจูบกันอยู่สักพัก

“ให้ฉันมาดูหนังฟรี...ฮิ ฮิ” เธอนึกขำหัวเราะเบาๆ

เสียงรอกเท้าของเขาดังจับ...จับ ก้าวออกมาที่เธอ เขาจับข้อมืออัณณา

“คืนนี้เราจะไปแดนซ์กัน ... คุณไปด้วยกันนะ” เสียงขอร้องทำให้เธอจ้องแววตาของชายหนุ่มอย่างแปลกใจ

“ทำไม... ต้องให้ฉันไปเป็นก้ามด้วย ฉันอาจถูกนางตบคว่ำกลางฟลอร์ ต้องไปถึงสถานีดำรวจเสียวนะ” อัณณามองเขาด้วยหางตาอย่างกังวล

“ผมรับผิดชอบเอง” เขาตอบกลับ

“ถามหน่อย... ฉันไปฟลอร์ด้วยเสื้อผ้าแบบนี้เหรอก” เขายังฟังเธอไม่จบ หันหลังเดินเข้าไปห้องนอน เปิดตู้เสื้อผ้าดึงชุดสีฟ้าออกมา... แล้วนำมายื่นให้

“นี่ชุดของนาง... เกิดเห็นเข้าจะเป็นพินเป็นไฟอีก” เธอส่ายหน้าไม่เข้าใจ

“ไม่ใช่ของนาง... ไปเปลี่ยนซะ แล้วนั่งรอผม ขอเวลาหนึ่งชั่วโมง” เขาส่งสัญญาณให้เธอเข้าไปจัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องน้ำตรงส่วนรับแขก จากนั้นจึงเดินกลับเข้าไปห้องนอน เสียงปิดประตูลงกลอนดัง...กริ๊ก

อัณณาหัวเราะกับสถานการณ์ในขณะนี้ เธออมยิ้มขำเบาๆ กับเรื่องไม่เป็นเรื่องของชายหนุ่ม นายคนนี่คงสับรางจนน่าเวียนหัว แล้วจะให้เธอไปเป็นตัวละครคั่นกลางระหว่างเขากับนางที่อยู่ข้างใน...ไปเพื่ออะไร

บ้ากั่งสติลมีแผนอะไรให้เธอมาเจอนายคนนี่ แล้วนี่จะกลายเป็นเรื่องซึ่งเธอเองก็คิดยังไม่ตกว่า จะทำอย่างไรต่อไปกับอนาคตที่เธอเองก็ควบคุมไม่ได้

เธอมองชุดสีฟ้าผ้าชีฟองบางพลัวในกระจกห้องน้ำ ดูสวยเชิ่กชีปานนี้จะทำให้นางที่
เขากำลังกอดอยู่ข้างในนั้น อิจฉาจนเธอคงถูกขย้ำตายกลางฟลอร์เป็นแน่ อัญชนา
นึกขั่นอยู่ในใจว่า คึนนี้ต้องเตรียมรับมือห้าหั้นกับนางเสือดาว

เสียงประตูห้องเปิดออก อัญชนามองเวลาในโทรศัพท์มือถือ หนึ่งชั่วโมงตามที่เข
บอกนัดเธอเอาไว้...ตรงเวลาจริงๆ

เขาสวมสูทสีกรมท่าทับเสื้อเชิ้ตสีขาวข้างใน หวีผมให้อยู่ทรงเรียบร้อย กางเกงเด
นิมสแล็กสีดำ ก้าวออกมาพร้อมนางคนสวยแต่งหน้าหวานน่ารักมาก และฉีกยิ้ม
ให้อัญชนาอย่างอารมณ์ดี คงได้เสพสุขกันจนอิ่มเอมแล้ว นางมองหน้าหญิงสาวที่
นั่งรออยู่ตรงโซฟาแบบส่ายยิ้มให้

“สวัสดีนะ...เธอ สัมผัสแต่แรก” สาวน้อยหน้าหวานของเขาเอ่ยปาก

“ไม่เป็นไรหรอก... ให้ฉันนั่งรอ ฉันก็อยู่เฉยๆ เผื่อให้พวกคุณทำอะไรกันให้เสร็จ
ก่อน ฉันไม่ได้อยากรู้อะไรต่อมิอะไรหรอกนะ” อัญชนาไม่เบาเช่นกัน มองด้วยหาง
ตาเสียดสีนาง

“นี่...ราช นางต้องไปกับเราด้วยเหอ...” นางหันไปหาชายหนุ่มโอบคอของเขารั้งลง
มา เพื่อหันไปดูหน้าเธอด้วยกัน

“คุณชายของเธอ เขาจะให้ฉันไปด้วย ฉันเลยจำต้องไปด้วย ขอโทษนะ” อัญชนาพูด
ขึ้นโดยไม่มองหน้าทั้งสองคน

“จะไปกับหรือยังละ จะอยู่ที่ฟลอร์กันดึกไหม ฉันจะได้รีบกลับบ้าน” อัญชนาเร่งพวก
เขา

“ไม่ดึก ผมจะไปส่งคุณ ไม่ต้องกังวล”

“ราช... แล้วจะให้...กลับมาที่นี้ยังไคะ ถ้าไปส่งเธอ” นางหันหน้ามาจ้องอัญชนา

“ไม่เป็นไรค่ะ หมาถูระของพวกเราสองคนแล้ว จริงๆ ฉันก็ไม่ควรไปแดนซ์อะไรกับพวกคุณเลย”

“จริง... ทำไมต้องให้นางไปกับพวกเรา”

“ไม่เอานะ... อย่าวุ่นวาย ผมปวดหัว” เขาเริ่มหงุดหงิดใส่นาง

ชายหนุ่มเจ็บไม่พูดอะไรต่อปากต่อคำอีก เขาเปิดประตูแล้วรอให้ผู้หญิงของเขาเดินออกไปก่อน นางเดินออกไปควงแขนเขา แล้วหันมามองหน้าอัถุนาอีก

“ไปกลับนั่นกัน... ไซ้ใหม่” เธอพิมพ์ตรงชอกคอชายหนุ่ม

“อ้อ... ชอบไม่ไซ้หรือ” เขาระชิบเธอ

“ดีเลย ช่างบนมีห้อง VIP เราขึ้นไปแดนซ์กัน ปล่อนางไว้ข้างล่างกับหนุ่มๆ เพื่อมีคนสอยนางไป ราชจะได้ไม่ต้องส่งนาง”

“ค่อยว่ากัน... ไปเถอะ” เขาเดินควงสวายน้อยหน้าหวาน ปล่อยให้หญิงสาวเดินตามไป

อัถุนาได้เขียนไลน์ไปรายงานที่บ้าน แม่เป็นคนตอบกลับในไลน์

“เขาขอให้หนูไปเดินรำด้วยค่ะ เห็นว่าจะมาส่งที่บ้านให้ด้วย”

“อยากกลับดึกล่ะ วันนี้พ่อของหนูมีงานเลี้ยง ปล่อยแม่อยู่บ้านคนเดียว”

“บ้ากึ่งสติลเพ็งกลับไป แม่อยากคุยด้วยว่า นิดคุยกันมันได้เรื่องได้ราวใหม่ แม่เป็นห่วง”

“ได้เรื่องค่ะ และได้ราวอีกยาวเลย”

“ไปเดินรำกับเขาละ อย่าทะเลาะกันล่ะ ได้ข่าวว่าทะเลาะกันยกใหญ่”

“เขารายงานคุณป้าหรือคะ”

“ไซ้... ป้าเขาบอกแม่ว่า เขาไม่ยอม เธอก็ไม่ยอม”

... ..

เขาขับรถสปอร์ตปอร์เช่สีบลูพาสเทลพาสองสาวไปอิลิตคลับของพวกหนุ่มสาวแนวเดียวกัน ที่นิยมการเต้นรำกลุ่มส่วนตัว และดื่มเครื่องดื่มประเภทไวน์หรือแชมเปญ ขึ้นอยู่กับวาระและโอกาสอันพิเศษ

คำคิ่่นนี้่น่าจะเป็นการต้อนรับการกลับมาจากท่องเที่ยวแดนไกลของหลายคู่ อัญชนาได้ยินการทักทายกันของพวกชนชั้นมีระดับพวกนี้ ในแต่ละวันคงหมดไปกับความหรูหราฟู่ฟ่าดูดีมีราคาไปหมด

“สาวน้อย... ไม่มีคู่แดนซ์ไปกับผมได้นะครับ” มีหนุ่มคนหนึ่งเดินมาขอควงแขนอัญชนาออกไปเต้นรำ

“เออ... คงไม่ละ ฉันมากับสองคนนั้น” เธอพยักพยิดชี้ไปที่ชายหนุ่มคนที่กำลังโยกอยู่กลางฟลอร์กับสาวหน้าหวาน

“นำไปกับผม... เอะละ มานั่งอยู่ทำไมเฉยๆ ไปสนุกกัน” เขาคว้ามือสาวที่นั่งอยู่ในเลาจน์คนเดียวกำลังจิบไวน์แก้วแข็ง อัญชนารำคาญแะมือเขาออก แล้วขอตัวว่าอยากนั่งดื่มเฉยๆ

“ฉันผมขอนั่งดื่มเป็นเพื่อนละกัน” เขายังตื้อคะยั้นคะยอ

“ได้นะ... แต่อย่ารุ่มร่ามละ” เธอยังถือตัว ...ไม่ชอบวิถีของคนพวกนี้

“ผมเป็นสุภาพชน คนดีนะครับ” เขายังไม่ออกอาการใดใด เพราะยังไม่เมา

“ขอเถอะ... อยากนั่งดื่มเฉยๆ” เธอตอบปฏิเสธ ทำให้หนุ่มคนนี้ฉุนขึ้นมา จึงกระซกข้อมือเธอให้ยืนขึ้น เขาอยากพาเธอไปเต้นรำตรงฟลอร์ชั้นลอย

“นี่บอกดีๆ แล้ว ยังจะมาวุ่นวายอีก” อัญชนาสะบัดมือหลุดออกมา ยกฝ่ามือตบหน้าหนุ่มนายนี้ไปหนึ่งขาด เขาโหมตัวเข้ากอดหญิงสาว ทำให้เธอกระแทกเข้าไปที่หน้าท้อง หนุ่มนายนี้ร้องดำเสียงดังหน้าเหยเก เพื่อนที่เลาจน์ข้างๆ กำลังเดินเข้ามา

ดู จึงถูกอัญญาส่งเสียงต่อว่า ...ว่านายคนนี้กำลังจะมารุ่มร่ามกับเธอ

เกิดความวุ่นวายจากกลุ่มเพื่อนของหนุ่มๆ ที่กำลังร้องด่าเสียงดังลั่น ทำให้สุ
ราชและคู่ขาซึ่งกำลังเดินอยู่กลางฟลอร์เดินออกมาดู เขาเข้าหามกลุ่มที่กำลังจะ
ลวนลามอัญญา จึงเกิดปากเสียงกัน ในที่สุดทั้งกลุ่มถูกเจ้าหน้าที่ของคลับเชิญ
ออกไป

“คุณไปทำอะไรหนุ่มๆ กลุ่มนั้น...” เขาขึ้นเสียงถามอัญญา

“ฉันนั่งอยู่เฉยๆ ดันมาวุ่นวาย... จะกลับกันหรือยัง รู้สึกไม่ enjoy แล้ว” เสียงหญิง
สาวหมั่นไส้ชายหนุ่มที่ยืนจ้องหน้าเธอ พร้อมสาวหน้าหวานที่ควงแขนเธออยู่

“ชวนมาสนุก... เธอดันมาสร้างเรื่อง... หมดมู๊ด กำลังมันอยู่เลย” สาวน้อยที่ยืนควง
แขนสุราช ลอยหน้าดำหนิและค้อนใส่อัญญา

อัญญาขอตัวเข้าห้องน้ำก่อนกลับบ้าน รู้สึกไม่สบายใจมากที่ถูกชายหนุ่มและสาว
ของเขาด่าว่าใส่ ขณะกำลังจะเดินเข้าห้องน้ำตรงบริเวณทางเชื่อมขึ้นไปชั้นบน เธอ
ถูกโอบเວจากด้านหลัง และมือหนาของใครคนหนึ่งปิดปากเธอแน่น ทั้งลากตัวเธอ
เข้าไปยังห้องน้ำชายด้านในซึ่งค่อนข้างเงียบ

“นั่งตัวแสบ จะข่มขืนให้หน้าใจเลย” ชายหนุ่มคนที่ถูกเธอกระแทกที่หน้าท้อง มันยัง
กลับมาะรานอีก

อัญญาถูกลากเข้าไปห้องอาบนํ้าด้านในสุด มันกำลังจะถอดกางเกงในของเธอ แต่
หญิงสาวใช้เข้ากระแทกเข้าที่เป้าหมายของชายหนุ่ม และถีบเข้าจนหางยหลัง แต่
มันยังไม่สิ้นฤทธิ์กำหนดชกหน้าท้องเธอจนตัวงอ อัญญาร้องสุดเสียง

สุราขได้ยินเสียงของหญิงสาว จึงวิ่งเข้ามากำหนดกระแทกหน้าชายหนุ่มที่กำลังยื้อ
ยุตฉีกเสื้อผ้าของเธออยู่ เขาจัดการไถ่หนุ่มหื่นลงไปกองกับพื้น

“ช่วยด้วย... ช่วยด้วย!!!” เสียงสั่นปนสะอื้นเบาๆ ของเธอทำให้สุราขเข้าไปกอดเธอ
ไว้

“ไม่เป็นไรแล้ว... โอเคนะ” เขาพูดปลอบเธอ ขณะสาวหน้าหวานที่เขาควงคู่มา เห็น
สุราขกำลังกอดอัญชนาอยู่ เสื้อผ้าของเธอถูกฉีกขาดหลุดลุ่ยจนเปลือยไปขนาดนั้น

“ราข... ปล่อยนางเดียวนั้นะ” สาวน้อยของเขาเข้ามาคว้าแย่งชายหนุ่มออกจากอ้อม
ของอัญชนา

“นิ... ไม่เห็นรีว่า เธอถูกทำร้าย” เขาตะคอกใส่สาวหน้าหวาน

“... นางกำลังอ่อยราขอยู่นะ” เธอขึ้นเสียงแหลมใส่ชายหนุ่ม

อัญชนายังตกใจอยู่ เสียงสั่น... ไ่คนทั้งคู่

“ปล่อยฉันอยู่คนเดียว... ไป...ไปให้ไกลๆ เลย รำคาญ!!!”

ภรรยาที่โหดร้าย

3

ภาระอันยิ่งใหญ่...ยากปฏิเสธ

สุราขสั่งให้สาวน้อยของเขาเฝ้าอัญชนาไว้ไม่ให้เธอออกจากห้องน้ำ ตัวเขาเดิน
ออกไปยังลานจอดรถ ไปที่รถเพื่อหยิบผ้าห่มผืนน้อยมาให้เธอห่อตัวออกไป

“ผมเอาผ้าห่มมาให้...ห่อตัวซะ” น้ำเสียงของเขาดูสงสารเธออยู่บ้าง

เขาสั่งสาวน้อยพาอัญชนาออกมาขึ้นรถที่หน้าคลับ เขาจะขับรถมารับ

“นิ...พาเธอมารอตรง...หน้าคลับ”

“นางทำให้พวกเรายุ่งยาก...วุ่นวายจริงๆ” นางบนพีมพาใส่หน้าอัญชนา

สุราชขับรถไปตามแผนที่ที่เขาขอให้เธอส่งให้เขาที่ไลน์

“ใกล้ถึงบอกด้วย...ผมจะชะลอ”

“คะ... บ้านหลังในสุดด้านซ้าย” เขาเริ่มชะลอรถให้ค่อยคลานเข้าไปจอดหน้าประตู
รั้ว อัญชนาครีโมต เธอขออนุญาตลงรถ สาวน้อยหน้าหวานจึงเปิดประตูลงไป
ก่อนที่จะให้อัญชนาก้าวออกไป

“ฝันดีนะครับ... ฝากบอกคุณพ่อคุณแม่ด้วยว่า ผมขอโทษ” เขาหันหน้ามาตะโกน
บอกเบาๆ

“คะ...” หญิงสาวเดินเข้าประตูบ้านไปอย่างห่อเหี่ยวใจ

“อ้าว...ไปทำอะไรกัน ทำไมเอาผ้าห่อตัวมา” แม่อัญญาเข้ามาทอดลูกสาวตบหลัง
เบาๆ

“ไม่มีอะไรคะ คนไม่ดีลวนลามหนู” เธอบอกแม่เสียงสั่น

“เขารึ... แย่นะนายคนนี่”

“ไม่ใช่ค่ะ... พวกที่เมาในคลับนั่นค่ะ”

“ขึ้นไปอาบน้ำ...นอนชะลูด ตัวสั่นขนาดนี้” แม่อัญญาพาลูกสาวไปที่ห้องนอน

“พู่นี่คุ้มกันนะ... หนูเปลี่ยวเหลือเกิน” หัวใจเธอตอนนี้เต็มไปด้วยความรันทด ท้อแท้
อย่างไม่เคยเป็นเช่นนี้

อัญญาเดินเข้าห้องนอน ปล่อยให้แม่อัญญาเก็บเอาเสื้อผ้าของเธอที่ไปพบกับชายหนุ่มไปคิดทั้งคืน

‘เฮ้อ... สงสารยายอัญ ถ้าบริษัทของเราไม่ถูกหุ้นส่วนโกง ลูกคงไม่ต้องไปยุ่งกับผู้ชายคนนี้’

อัญญานึกถึงคำพูดของกำสตาลเพื่อนสมัยเรียนมัธยมด้วยกัน เธออยากให้บริษัทของพ่อสามีเข้ามาบริหารจัดการหนี้ให้ เธอได้ปรึกษากับวิษพันธ์สามีแล้วว่าสหพันธ์กรุ๊ปจะเข้ามาซื้อกิจการ โดยให้สุราชลูกชายของสุพจน์ ซึ่งเป็นลูกผู้น้องสายย่าศรีนวลเข้ามาช่วยดูแลธุรกิจนี้

สุพจน์ขณะนี้อยู่ในตำแหน่งซีอีโอฝ่ายการเงินแทนอนุพันธ์ ซึ่งเขาเสียชีวิตไปจากกระสุนปืนของย่าศรีนวล สุพจน์ติดหนี้ประพันธ์จากหนี้ที่เขาไปซื้อไว้แล้วขาดทุนและอาศัยบารมีของประพันธ์เสนอต่อที่ประชุมบอร์ด ให้เขาขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งแทนอนุพันธ์

“ญา...ไม่ต้องคิดมาก เบลจะเรียนคุณพ่อเองว่า บริษัทประกันภัยนี้มีอนาคต กำลังให้สุราชดูรายละเอียดและข้อมูลทั้งหมด ให้เขาเสนอที่ประชุมบอร์ดสัปดาห์หน้านี้ แล้วเรามาตกลงกันอีกทีที่ตัวเลขเท่าไร” กำสตาลเสนอแนะ

“ยายอัญ...ต้องแต่งงานกับสุราช ฉันหนักใจนะเบล” อัญญาคิดหนักแทนลูกสาว
“ไว้เป็นเรื่องอนาคต เราแค่เสนอให้พวกเขาไปเจอกัน ถ้าไม่ชอบกันก็ไม่ต้องบังคับ”
กำสตาลปลอบใจเพื่อน เธอแค่ต้องการให้สุราชแต่งงานกับคนที่เหมาะสม
“เบล ลูกสาวเราไม่ใช่คนหัวอ่อน ไม่ได้รักกัน...จับให้แต่งงาน มันลำบากใจกันทั้งสองฝ่าย”

“สุราซ... เขาเป็นเด็กฉลาด เสียอยู่อย่างเดียว...”

“ทำไมเธอ...” อดิญาจ้องหน้าเพื่อนรัก กลัวว่าชายหนุ่มจะแหย่เกินกว่าแก้ไข

“เจ้าซู้... คงสาวไปทั่ว คุณแม่เขามาปรึกษาเบลว่า ควรหาผู้หญิงที่เหมาะสมให้”

กังสดาลหนักใจเช่นกัน เพราะหลานชายคนนี้เป็นหนุ่มประเภท bad boy นิสัยของเขามือดีอยู่บ้างตรงที่ยังเชื่อฟังผู้ใหญ่ในครอบครัว

เข้าวันรุ่งขึ้นอดิษณาทื่นสายมาก ร่างกายระบมจากการต่อสู้พัดเหวี่ยงกับหนุ่มหื่นที่ในคลับนั้น เธอตกใจเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูห้องดังถี่ๆ อย่างร้อนรน

“คุณแม่มีอะไรเธอ...เคาะประตูรบกวนคืนนี้” เธอโผล่ลงจากเตียงมาเปิดประตูห้อง

“คุณป้า...โทรมาบอกว่า สุราซอยู่โรงพยาบาล ประสบอุบัติเหตุเมื่อคืนนี้”

“โห...เป็นอะไรมาทำไมนั่น” เธอพลอยร้อนรนไปด้วย

“แม้ว่าจะไปเยี่ยม... หนูไปด้วยกันนะ” อดิญามองหน้าลูกสาวหยิ่งใจเธอ

“คะ... รอหนูอาบน้ำแต่งตัวนะคะ หนูรีบรถให้คะ”

สองคนแม่ลูกรีบไปยังโรงพยาบาลแถวสุขุมวิทที่ชายหนุ่มนอนรักษาตัว ครั้นไปถึงกังสดาลรีบเดินเข้ามาหาทันที

“เขาอยู่ไอซียู... คงไม่ได้เยี่ยม”

“เป็นอะไรสาหัสขนาดนั้นหรือ...เบล”

“รถตกถนนไปชนต้นไม้ สาวที่นั่งไปด้วยบาดเจ็บสาหัส ส่วนสุราซนี่สมองกระทบกระเทือน”

“ยัยอดิ... เมื่อคืนได้ข่าวว่าเขามาส่งหนูไม่ใช่เธอ” กังสดาลขมวดคิ้วอย่างสงสัย

“คะ...เขามาส่งหนู แล้วคงกลับไปโรงแรมกับ...ของเขาคะ” เธอตอบไม่ค่อยเต็มค่านัก

“นี่... เขาควงผู้หญิงคนนีไปเดินร่ำกับหนูด้วยรี”

“เอ่อ...” อัญชนาไม่อยากพาดพิงว่า เธอคนนี้อาจโวยวายเถียงกันจนเกิดอุบัติเหตุ

“บอกมา... ไม่ต้องกลัวหนูอัญ บ้าอยากรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น” กังสดาลจ้องหน้าสาวน้อย

“เขาชวนหนูไปเดินร่ำด้วย ตอนหนูรอเขาที่ห้องพัก ผู้หญิงของเขาก็ก้าวหนี”

“หนูไปเดินร่ำกับเธอด้วยใช่ไหม” กังสดาลคาดคั้นเอาข้อมูล

“คะ... หนูไม่อยากมีปัญหา ไม่ว่าใครได้ก็ตาม ไม่อยากสนใจเรื่องส่วนตัวของเขา หนูเป็นคนนอกนะคะ คุณป้า” อัญชนาส่ายหน้า

“นี่โชคดีนะ ที่เราไม่เป็นอะไร...”

“คะ... เขามาส่งหนู แต่ระหว่างทางได้ยินเธอต่อว่าเขา หนูก็ไม่ได้ยินเขาได้ตอบอะไรนี่ตลอดทาง”

“พอหนูอัญถึงบ้าน คงทะเลาะกันช่วงเขากลับไป” กังสดาลคาดเดาว่าเหตุการณ์น่าจะเป็นเช่นนั้น

... ..

สุรชนอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลเกือบสามเดือน อาการทางสมองของเขาดีขึ้น พอทำอะไรได้บ้าง บางส่วนอาจยังไม่ออก ทำให้คุณแม่ของเขาไปปรึกษากับครอบครัวของอัญชนา เธอถูกเรียกมาพบกับวลภาคุณแม่ของสุรชาที่บ้าน

“สุรชาบอกกับแม่ว่า จะให้หนูอัญนาชดใช้ทำให้เขาเสียหาย” แม่วลภาเอ่ยขึ้นอย่างหนักใจ

“ฮะ...อะไรคะ หนู...งง ค่ะ” อัญชนาร้องเสียงหลง

“เขาจำได้ว่าคืนที่ประสบอุบัติเหตุ หนูอัญญอยู่ในรถ ก่อเรื่องถกเถียงกับผู้หญิงของเขา ทำให้เขาขาดสมาธิในการขับรถ”

“ตายจริง... หนูสับสนกับความจำของเขา ทำไมถึงได้ทำอะไรที่ผิดเพี้ยนขนาดนี้”

“เขาอยากให้เห็นผู้แต่งงาน ไปช่วยดูแลฟื้นฟูให้ความจำเขากลับคืนมา”

“โห...คุณป้าขา... หนูไม่ใช่ care giver คนดูแลผู้ป่วยนะค่ะ” เธอแย้งทันที

“เขาเป็นผู้หญิงคนนั้นอยู่แล้ว จะให้หนูเข้าไปดูแล้วยกับชีวิตของเขาอีกทำไมคะ” เธอยืนยันไม่ยอมเด็ดขาด

“ผู้หญิงคนนั้นหายหน้าไป เมื่อรู้ว่าสุราจะจำอะไรไม่ได้ ความทรงจำเลอะเลือน คงไม่สนใจกันแล้ว เห็นมาเยี่ยมอยู่สองสามครั้ง จากนั้นไม่เคยมาอีกเลย” แม่วัลภาดอนหายใจกับโชคชะตาของลูกชาย

“วันนั้นไปเจอกัน แทบจะตีกันตาย” อัญชนานึกย้อนถึงวันแรกที่พบกัน

“เขาบอกแม่ให้หนูทำสัญญา...” วัลภาใช้แผนต่อรอง ตามที่ลูกชายแนะนำ

อัญชนาดอนหายใจราวภูเขาพับบอก เธอไม่คาดคิดเลยว่าต้องมารับภาระยิ่งใหญ่ยากที่จะปฏิเสธ... น้ำเสียงซีเรียดของหญิงสาวตอบกลับไปอย่างกังวล

“โห... คงวางแผน...เลิกลูกไปหาผู้หญิงนั้นอีก ถ้าความจำกลับมา”

บททดสอบ

4

บทพิศวาสคลั่งไคล้ของเขา ทำเธอใจละลาย

วัลภาแม่ของสุรชาได้ติดต่ออัญชนาหลายครั้ง จนในที่สุดหญิงสาวขอปรึกษากับแม่อัญญาอีกครั้งก่อนตัดสินใจ

“แม่คะ...หนูไม่รู้จะยังงี้ดี ชอบบททดสอบก่อนทำสัญญาแต่งงานดีไหมคะ” เธอยื่นข้อเสนอ

“ลองคุยกับคุณป้าเบลดูก็ได้ แม่เคยได้ยินมาว่าก่อนแต่งงานกับสามี เธอเคยทำข้อตกลง เพื่อได้ข้อแนะนำอะไรก่อนตัดสินใจ แม่เข้าใจหนูนะ...”

“แล้วคุณพ่อล่ะคะ ว่ายังงี้บ้าง” เธอกังวลต่อความรู้สึกของพ่ออรรถพล

“คืนนี้ลองปรึกษาคูณพ่อดูนะลูก แม่คุยก่อนหน้านี้ ท่านบอกว่าทำไมต้องไปบังคับลูก” อัญญาถอนหายใจ

กังสดาลได้ไปปรึกษากับวัลภาแม่ของชายหนุ่ม เธอได้รับข้อความจากอัญชนาว่าชอบบททดสอบ ลองให้เวลาพวกเขาสองคนอยู่ด้วยกันก่อนทำสัญญาตกลงแต่งงาน

“เบล... เข้าใจทั้งสองคน...พวกเขายังไม่รู้จักกัน จะให้ไปอยู่ด้วยกัน จะลำบากมากในการปรับตัวเข้าหากัน” กังสดาลกังวลใจแทนพวกเขาทั้งคู่

“ก็อย่างที่หนูอัญเสนอมาก็ดีนะ ฉันว่าให้เธอลองไปทำความรู้จักกับสุรชาก่อน แล้วหนูอัญเสนออย่างงี้บ้างละ”

“เธอจะไปลองดูแลเขาสักหนึ่งอาทิตย์ คุณภาลองไปถามลูกชายดูก่อนว่าตกลงไหม” กังสดาลเห็นสมควรในข้อตกลงนี้

สุรชัชยอมให้อัญณาไปดูแลที่ห้องพักในโรงแรมซึ่งเคยนัดเจอกันครั้งแรก การพบกันครั้งที่สองนี้ ทั้งสองเริ่มคุ้นเคยกันมากกว่าครั้งแรก

“เชิญครับ... ผมรบกวนคุณหน่อยนะ” เขาเอ่ยขึ้นขณะเปิดประตูห้อง

อัญณายกมือไหว้เขาตามธรรมเนียม เธอไม่อยากให้การพบกันครั้งนี้กลายเป็นความรู้สึกที่ไม่ดี

“ไม่ต้องไหว้ก็ได้ ผมไม่ใช่เรียส”

“ทำตามธรรมเนียมค่ะ... วันนี้จะให้ฉันทำอะไรบ้าง นอกจากมาคอยนั่งเฝ้าคุณ”

“คุณมีวิธีช่วยรื้อฟื้นความทรงจำให้ผมไหม”

“ไม่มีค่ะ...” เธอปฏิเสธตรงๆ ไม่ได้เตรียมตัวก่อนมา เพราะไม่ได้รับข้อมูลว่าต้องทำอะไรบ้าง

“ไม่เป็นไร... คุณนั่งดูทีวี หรือ ทำอะไรก็ได้ ตามใจคุณ” เขาหรีตามองเธอ ในแวตานั้นอัญณาเห็นเส้นบางๆ ระหว่างเขาและเธอ เริ่มมีความอบอุ่นมากขึ้นกว่าครั้งแรกที่ได้เจอกัน

หญิงสาวนั่งกดมือถือเปิดหาข้อมูลเกี่ยวกับการฟื้นฟูสมองที่กระทบกระเทือนจนขาดความทรงจำไปชั่วคราว

“เอ่อ...คุณ เราลองช่วยกันทำอาหารดีไหม” เธอเสนอขายหนุ่ม

“ดีเลย...ปายนี้ กินอะไรดี เสนอหน่อย” เขาไม่ชอบกินข้าวเที่ยง

“ผมตื่นก่อนข้างสาย มือเข้ากับเตียง เป็น brunch รวมกันเลย บ่ายสักสี่โมงเย็นผมจะกินอาหารว่าง คุณเสนอมาเลย”

“เราทำเกี้ยวดีไหม...”

“ผมไม่ชอบอาหารมัน เผ็ด เปรี้ยว เค็ม”

“โห... ชอบแบบจืดสนิทเลยหรอ”

“ปอเปี๊ยะสด...ชอบไหมล่ะ” อัญชนาเปิดรูปจากมือถือให้เขาดู

“spring rolls แบบนี้โอเค” เขายกคิ้วให้เธอ ชายหนุ่มอารมณ์ดีทีเดียว

“งั้นฉันขอลงไปซื้อของสดก่อน” เขายื่นบัตรเครดิตให้อัญชนาเอาไปใช้แทนเงินสด

“เอ่อ... คงไม่แพงเท่าไร... ฉันออกให้ได้” เธอพยายามคืนบัตรไปให้ แต่เขายังยึดเยื้อดยื่นกลับไปให้เธอ

“อย่าคิดมาก ผมไม่คิดทั้งต้นทั้งดอก...” อัญชนาสะดุ้งเมื่อได้ยินคำนี้ มันเหมือนไปสะกิดแผลวันนั้นที่เธอปะทะกับเขา แสดงว่าความจำของเขายังมีค่าเหลือนี้อยู่

“เฮ้อ...” เธอถอนหายใจ จ้องหน้าเขา ชายหนุ่มคงนึกขึ้นได้

“เอ่อ...ผมขอโทษ” เขาจับมือหญิงสาวลูบฝ่ามือเบาๆ ปลอบใจ เธอคิดว่าธาตุแท้ของคนเราคงมีทั้งเลวและดี ถ้ารู้จักขอโทษ ถือว่ามีส่วนดีอยู่บ้าง

อัญชนาหายไปเกือบสองชั่วโมง เธอเพลิดเพลินกับการช้อปปิ้ง ซื้อของสดและเครื่องปรุงมาลอดใหญ่ หอบหิ้วขึ้นมาวางลงหน้าประตูห้องพักก่อนกดกริ่ง

“รอครึ่งชั่วโมงได้ไหม...” เสียงของเขาดังออกมาตรงกล่องกดกริ่ง

“เอ่อ...” เธอ...ง ในที่สุดเขาของทั้งหมดวางกองตรงหน้าประตู เธออดลิฟต์ลงไปชั้นล่างที่รีเซฟชั่น สั่งให้แฉ่งแม่บ้านช่วยมาขนไปฝากไว้ตรงห้องแม่บ้านที่ชั้นนั้นก่อน

ครึ่งชั่วโมงต่อมาเธออดหลับอดนอนไปห้องพักอีกครั้ง สุราขเปิดประตูให้เธอทันทีที่ได้ยินเสียงกริ่ง แต่อัญชนาสะดุ้งเมื่อเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังเก็บของใส่กระเป๋าเสื้อผ้าใบใหญ่ แล้วหันมายิ้มให้ถามสั้นๆ ก่อนจะเดินไปที่ประตูซึ่งเปิดค้างอยู่

“พุงนี้กี่โมงคะ คุณราช”

“ไว้อาทิตย์หน้าผมติดต่อกไป...” เขาพยักหน้าให้เธอก่อนประตูจะถูกดันปิดเข้ามา ชายหนุ่มหันมาที่เธอ ดูกระตือรือร้นมาก...

“มา...เริ่มกันเลยดีไหม แม่บ้านเอาของที่คุณซื้อทั้งหมดมาส่งแล้ว อยู่ตรงนั้น”

“คะ...” หญิงสาวสงสัยพฤติกรรมของเขา ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร เขาใช้บริการแบบนี้ด้วยหรือ จะถามคงดูไม่สมควร เพราะเธอยังเป็นแค่คนนอก

“คุณช่วยล้างผักสดทีนะ...” เธอหันหลังไปเตรียมปรุงอาหาร...และเอ่ยขอให้เขาช่วย

“ผมขอเปลี่ยนชุด... 15 นาทีจะมาช่วย” เขาหายเข้าไปในห้องนอน สักพักได้กลิ่นน้ำยาอาบน้ำหอมโชยออกมา พร้อมกับผ้าเช็ดตัวผืนเล็กที่เขากำลังเช็ดผมอยู่

“มา ...ถึงไหนแล้ว”

“ชั้นล้างผัก แช่น้ำยาไว้ คงได้แล้วละ คุณเอาออกมาใส่ตะแกรงให้สะเด็ดน้ำ”

เขาก้มลงมาใกล้ซอกคอเธอ จนได้กลิ่นโคโลญจน์ เขาคงชอบใช้กลิ่นหอมเพื่อไว้ยั่ววนสาว ๆ

“อืม... วันนั้นที่เราเจอกันครั้งแรก แม่ผมเล่าว่าเราทะเลาะกัน” เขาคงอยากรู้พื้นความทรงจำ

“แล้วคุณจำอะไรได้บ้าง...ล่ะ” อัญชนาหันหน้ามาเกือบปะทะหน้าอกเขา

“ไม่เลย... ไว้ทำอาหารเสร็จ เล่าให้ผมฟังตอนกินดีกว่า” เขายิ้มให้เธอ

หญิงสาวหันกลับไปหันผักเตรียมไว้เพื่อเป็นไส้ และเอาแผ่นแป้งม้วนห่อ ไส้ผัก
ใหม่กับไส้กรอกหันเป็นลูกเต๋าและผักกาดหอมม้วนรองแผ่นแป้ง สุราขช่วยม้วนแผ่น
แป้งโดยอัญชนตักเครื่องที่ปรุงสุกลงไปให้เขาจัดการม้วนจนเสร็จ บางท่อนก็ไม่
สวยแต่ไม่เป็นไร อย่างน้อยอาจช่วยรื้อฟื้นความทรงจำให้กลับคืนมาได้บ้าง ขณะได้
ลงมือทำกิจกรรมต่างๆ

“แล้วน้ำจิ้ม... dip คุณปรุงแล้วหรือ” เขาหันซ้ายหันขวามองหา

“ไม่ค่ะ... ซื้อมาเป็นขวด เพื่อจิ้มอย่างอื่นได้ด้วย” เธอยืมให้เขา

สุราขซงซาเซียวร้อนๆ มายื่นให้ เขามองจ้องหน้าเธอ

“ผมว่า วันนั้นเราดื่มซาเซียวกันที่นี้ไหม” เขาพยายามรื้อฟื้นความจำ

“ไม่ค่ะ... เอ๋ คุณไม่ได้เสิร์ฟน้ำอะไรฉันเลย ฉันไม่ได้หิวด้วย แคร่คุณ...ทำกิจกรรม
บางอย่าง”

“ผมทำอะไร... นึกไม่ออกเลย”

“เอ๋... เรื่องส่วนตัว พุดไม่ได้”

“ผมทำอะไรเรื่องส่วนตัว... ฮ่า ฮ่า ฮ่า” เขาหัวเราะขึ้นมา แล้วเงยไป

“คุณบ๊ายบอกผมว่า เราไปเดินรำกันที่คลับ”

“ใช่... คุณชวนฉันไป แต่คุณมีผู้หญิงอีกคนหนึ่งไปด้วย”

“งั้นสิ... ผมว่าต้องเป็นนิซารัตน์ ที่เคยมาเยี่ยมผม ตอนนั้นเธอไม่เห็นมาหาผมเลย”

เขาพูดราวกับเรื่องราวนั้นเป็นแค่ความฝัน ไม่ได้มีอารมณ์ความรู้สึกใดใดกับเรื่องที่
เกิดขึ้น

“คุณจำเรื่องเดิม สมัยเด็กๆ ได้ไหม...”

“ได้สิ... ผมชอบไปเที่ยวสวนสนุก ผมเคยเรียนยิงปืนสั้น”

“งั้นเรื่องสมัยเด็กจำได้ก็เปอร์เซ็นต์”

“ผมไม่เข้าใจ...” เขาจ้องตาเธอ

“ประมาณว่า จำได้ก็เรื่อง”

“แค่นั้น...”

“แล้วเรื่องที่ผ่านมาเมื่อปีที่แล้ว คุณจำอะไรได้บ้าง” เธอพยายามช่วยรื้อฟื้นความทรงจำ

“ผมจำได้ว่าอยู่ปารีสกับผู้หญิงคนหนึ่ง คง...นิชาร์ตน์”

“แค่นั้นหรือ...” เธอยังถามต่อ

“อืม... ผมชอบเธอ very romantic...” เธอจ้องหน้าเขาในใจไม่อยากจะถามต่อ เขาคงอยากเล่าเรื่องอะไรต่อมิอะไรที่มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนนั้น

“ผมกับคุณ... เราเคย sleep together... right?” เขาพูดภาษาอังกฤษ แสดงว่าทักษะภาษายังได้อยู่ ทั้งภาษาไทยด้วย

“No... ไม่ค่ะ... เราเพิ่งพบกันวันนั้นที่นี้ แล้วคุณก็ประสบอุบัติเหตุคืนนั้น” เขาได้ยินประโยคนี้ สีหน้าเครียด เขามือสองข้างยกขึ้นกุมขมับ

“เป็นอะไร... ปวดหัวหรือเปล่า” อัญชนาตกใจ ยืนขึ้นเอาฝ่ามือคลึงบริเวณท้ายทอยของเขา

เสียงของสุราขมพื้มทำเบาๆ เหมือนกำลังเบาสบาย ลมหายใจถี่ๆ ในตอนแรกเริ่มผ่อนคลาย อัญชนาเอานิ้วมือทั้งสองข้างบีบนิ้วบริเวณต้นคอเบาๆ ไล่คลึงขึ้นไปจนถึงกลางกระหม่อม

“อืม... อืม very hot... very horny ร้อนมาก” เขาหลับตาพริ้มเอามือของเขาจับมืออัญชนาที่กำลังคลึงศีรษะอยู่มาลูบได้ และคว่ำเอนของหญิงสาวเข้ามาอดเอาฝ่ามือซ้ายลูบไล่แผ่นหลัง

“อย่า... อย่า ฉันไม่ได้... ให้..คุณทำ...อะไร...นะ” เสียงเธอเบา ขาดเป็นช่วงๆ

“very hot.... Come on ... enjoy!!! my babe...” สุราขนวนึกถึงความสัมพันธ์กับหญิงสาวคนหนึ่งขณะอยู่ที่ปารีส

เขาได้โลมผู้หญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าจนเธออ่อนระทวย เสียงหอบกระเส้าของเธอทำให้เขายังอยากเริ่ม foreplay

“Please be with me tonight... อยู่กับผมคืนนี้นะ” เขาร้องอย่างเมามั่น

“No... ไม่... ไม่ เราไม่เคยมีอะไรกัน อย่างนะ...” เสียงกระซิบเบาแทบขาดใจของเธออยู่ตรงชอกคอของเขา

“ผมจะให้ความสุขคุณ” ในใจของสุราขนวนึกถึงตอนที่กำลังเฝ้าร้อนกับเธอคนนั้น ผู้หญิงคนที่ยั่ววนและมอบความสุขให้เขามากมาย จนเขาบอกไม่ได้เลยว่ารักหรือหลงเธอกันแน่

“ผมหลงใหลคุณมาก... ช่วยผมด้วยนะ คืนนี้เราจะ love act before making love เรากระตุ้นกันก่อนค่อยรักกัน” เสียงกระซิบข้างหูทำอัธยาศัยใจอารมณ์ร่วม

สุราขวนอุ้มสาวน้อยคนนี้ไปที่ห้องนอน เขากำลังคิดถึงอารมณ์รักขณะยังค้ำอยู่ที่นี่ที่ปารีส เขายังไม่ลืมลีลาแสนวิญญูของเธอนั้น ซึ่งทำเอาเขาแทบคลั่งทุกคืน

เขาเริ่มไล่โลมไล่อัธยาศัยทั่วร่าง สาวน้อยตอนนี้แทบใจละลายหมดอาการขัดขืนแต่อย่างใด เขานุ่มนวลละเมียดละไมสุดบรรยาย ทำเอาสาวที่ไม่เคยผ่านมือใครเช่นนี้มาก่อน ต้องตามอารมณ์ร่วมไปกับเขาในที่สุด

“คุณชอบแบบไหน...ผมชอบ from behind...” เขาจับอัญชานอนคว่ำหน้า แล้วจัดการโลมไล่ทั่วบริเวณนั้น จนได้ยินเสียงของหญิงสาวร้องครวญครางดังขึ้นเรื่อยๆ เขามีความสุขกับส่วนนั้นมาก ทั้งโลมไล่เลียจนเธอร้องครางไม่หยุด

เขายกเอวเธอลุกขึ้นเบาๆ แล้วดันสุดหล่อไปเรื่อยๆ จนสุด เสียงอัญชาร้องสุดเสียง ยิ่งทำให้เขามีความสุขเร้าอารมณ์ของเขากระตุ้นหญิงสาว เธอดิ้นเร้าไปมาอย่างรัญจวน

“โอ...แทบ...ขาดใจ” เธอร้องเบาๆ ขณะที่เขายังขยับร่างอยู่ตรงมุมเตียงอย่างรื่นรมย์

“You make me crazy... คลั่งคุณแล้วละ... เราไปปารีสกันนะ” ขณะที่พูดเขายังจ้ำร้องกระแทกกระทั้นด้วยความละมุน ทำให้อัญชารัญจวนแทบขาดใจ

ประสบการณ์ครั้งแรกกับชายหนุ่มน่ารักอย่างเขา ไม่หลงเหลือความบริสุทธิ์ให้เธออีกต่อไป อัญชากลายเป็นผู้หญิงคนแรกที่เขาาร่วมรักด้วย หลังจากเขาเริ่มฟื้นตัวออกจากโรงพยาบาล

“คุณปลุกอารมณ์ผมได้ดีมาก much arousing!!!”

